

Ingers tankar

Javisst, kanske den behövs mer i just dessa dagar – men måste dagen firas med så mycket banaliteter?

Valentins namnsdag den 14 februari har anor ända sedan medeltiden. Då var det främst något som berörde unga människor. Det var en präst som hette Valentin och som var verksam i Rom på 200-talet som genom sin martyrdöd gav upphov till seden att skicka kärleksbrev till sin utvalda.

Valentin blev helgonförklarad och han firades först mest i England och Frankrike. Men det är från USA seden fått störst spridning i modern tid och blivit så kommersialiserad. Nu har seden spritt sig över praktiskt taget hela världen.

Nästan hälften av alla svenskar i vuxen ålder uppmärksammar dagen genom att köpa något. Det går åt runt fyra miljoner rosor, mest röda. Försäljningen av chokladaskar och hjärtfor-

mad konfekt av choklad eller gelé ökar markant liksom tårter, bakelser och vinflaskor. Det bjuds på middagar och köps presenter i form av smycken, mjukisdjur, sexiga underkläder och det säljs kanske fler valentinkort än julkort, vem vet. Marknadskrafterna hittar ständigt på nya saker som kan platsa i utbudet.

Personligen tycker jag det viktigaste är att man talar om för sina nära och kära då och då att man tycker om dem och inte bara den 14 februari. Men det kanske är lättare att räkna fram något som köpts på en speciell dag så man har det gjort?

En del människor dröjer så länge med sina kärleksförklaringar att möjligheten försvinner och orden blir utsagda för tid och evighet. Då är det för sent, då hjälper varken rosor eller geléhjärtan.

Inger Klintberg Danielsson 24-02-14